

face when recognizing complex knowledge from various fields require a systematic regulation of procedures involving assessment and validation. As is evident from the literature review and research results, a great deal has been done in the legislative field, but educational institutions need more guidance on procedures for evaluating non-formal and informal learning. This problem is particularly challenging in formal education, where individual's previously gained knowledge, skills and competences should be recognised, but institutions lack procedures by means of which they could unambiguously determine whether the individual in question meets curriculum standards. Studies used in the evaluation of the implementation of legislative provisions in practice also point to the complexity of the problem concerning recognition of non-formal and informal learning. They show that in spite of an adequate legal basis, non-formally or informally gained knowledge has still not gained the recognition it deserves.

Key words: lifelong learning, formal education, non-formal education, informal learning, experiential learning, accreditation, validation

V zadnjem obdobju postaja na izobraževalnem področju priznavanje učenja, ki ni potekalo v sistemu formalnega izobraževanja, vedno pomembnejša tema. Izzivi, s katerimi se soočajo izobraževalne institucije pri priznavanju zelo raznolikega znanja pa zahtevajo sistemsko urejanje postopkov vrednotenja in potrjevanja. V prispevku želimo na kratko predstaviti to pomembno problematiko in jo osvetliti z nekaterimi empiričnimi rezultati, ki smo jih pridobili v raziskavi »Vseživljenjsko učenje 2010 – Prispevek izobraževalnega sistema na poti v evropsko družbo vseživljenjskega učenja« (Lifelong Learning 2010 – Towards a Lifelong Learning Society in Europe: The Contribution of the Education System; v nadaljevanju LLL2010), ki je potekala v sklopu 6. okvirnega programa Evropske unije.

Ideja o priznavanju prej pridobljenega znanja v izobraževanju odraslih ni nova. Že klasični andragoški avtorji so tovrstnemu učenju pripisovali velik pomen in poudarjali potrebo po njegovem upoštevanju pri načrtovanju in izvedbi izobraževalnih programov za odrasle (e. g. Knowles, 1980). Dokumenti, ki so nastajali v tem času, so zasledovali cilje, ki jih bi lahko označili za bolj humanistične, na primer UNESCOVO poročilo »Learning to be – The world of education today and tomorrow« iz leta 1972 poudarja vlogo neformalnega učenja pri odpravi socialne neenakosti, neenakih možnosti v izobraževanju in večji demokratizaciji družbe (Faure et al., 1972). Fordham (1993, po: Hozjan, 2010) ugotavlja, da so bile glavne teme v diskusiji o pomenu neformalnega učenja v 70. letih osredotočene predvsem na potrebe prikrajšanih skupin, skrb za poseb-